BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Vierde kamer)
25 oktober 1993 *

In zaak T-41/93,

B., ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson SARL, Rue Glesener 1,

verzoeker,

ondersteund door

Union syndicale-Brussel, Europese openbare dienst, gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door G. Collin en T. Demaseure, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson SARL, Rue Glesener 1,

interveniënte,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. M. Alves Vieira, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Annecchino, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van een besluit van de Commissie houdende weigering om de tandheelkundige kosten die verzoeker als gevolg van een ernstige ziekte heeft moeten maken, voor 100 % te vergoeden,

* Procestaal: Frans.

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: C. P. Briët, kamerpresident, A. Saggio en C. W. Bellamy, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten, het procesverloop en de conclusies

1 Verzoeker, ambtenaar van de Commissie, is een van insuline afhankelijk diabeticus. Zijn ziekte is door het tot aanstelling bevoegd gezag met een ernstige ziekte gelijkgesteld, zodat zijn ziektekosten krachtens artikel 72, lid 1, Ambtenarenstatuut (hierna: „Statuut") voor 100 % worden vergoed.

2 Op 13 januari 1993 diende verzoeker bij het afwikkelingsbureau van het gemeenschappelijk stelsel van ziektekostenverzekering van de instellingen van de Europese Gemeenschappen een prijsopgave in betreffende de kosten van tandheelkundige verzorging met betrekking tot de plaatsing van vier in het kaakbeen geïmplanteerde prothesen en veertien losse tandprothesen. Op 14 januari 1993 keurde het afwikkelingsbureau de door verzoeker ingediende prijsopgave goed, maar enkel voor het plaatsen van veertien losse tandprothesen. Voor de vier in het kaakbeen geïmplanteerde prothesen werd geen toestemming tot vergoeding verleend. Voor de vergoeding van de kosten voor het plaatsen van de veertien tandprothesen paste het afwikkelingsbureau bovendien het tarief van 80 % toe, overeenkomstig punt VI van bijlage I bij de Regeling inzake de ziektekostenverzekering van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen (hierna: „Regeling").

3 Tegen het besluit van het afwikkelingsbureau van 14 januari 1993 diende verzoeker op 3 februari 1993 een klacht in uit hoofde van artikel 90, lid 2, van het Statuut. Verzoeker was van mening, dat alle betrokken tandheelkundige kosten het gevolg waren van zijn „ernstige ziekte" in de zin van artikel 72, lid 1, van het Statuut en punt IV van bijlage I bij de Regeling, zodat hij krachtens die bepalingen recht had op volledige vergoeding. Daar binnen de in artikel 90, lid 2, van het Statuut gestelde termijn van vier maanden niet op die klacht is geantwoord, moet zij worden geacht op 3 juni 1993 stilzwijgend te zijn afgewezen.

4 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 9 juni 1993, heeft verzoeker beroep ingesteld tot nietigverklaring van:

— het besluit van 14 januari 1993 houdende weigering om de kosten van tandheelkundige verzorging betreffende vier in het kaakbeen geïmplanteerde prothesen volledig te vergoeden, alsmede het besluit om het vergoedingspercentage van 100 % niet op alle in de prijsopgave gespecificeerde tandheelkundige prestaties toe te passen;

— voor zoveel nodig, het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van de door verzoeker op 3 februari 1993 ingediende klacht;

en tot verwijzing van de Commissie in de kosten.

5 Op haar verzoek, ingeschreven bij de griffie van het Gerecht op 22 juni 1993, is de Union syndicale-Brussel bij beschikking van 14 juli 1993 toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verzoeker.

6 Op een desbetreffend verzoek van verzoeker heeft de president van de Vierde kamer van het Gerecht beslist, dat hij in alle publikaties anoniem zal blijven.

7 Op 16 juli 1993 zond de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer verzoeker een nota, waarin hij hem meedeelde dat aan zijn klacht een gunstig gevolg was gegeven. Die nota luidt als volgt:

„Wat de vergoeding voor de geïmplanteerde prothesen betreft, heb ik de eer u mee te delen, dat ik na kennisneming van advies nr. 9/93 van het beheerscomité van de ziektekostenverzekering van 5 mei 1993 besloten heb, dat u bij wijze van uitzondering een vergoeding zal worden toegekend gelet op punt XV, lid 2, van bijlage I bij de Regeling inzake de ziektekostenverzekering van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen. Dit besluit is met name gebaseerd op de vaststelling, dat de implantaten als gevolge van de ernstige ziekte volstrekt noodzakelijk zijn.

Wat de andere in de prijsopgave vermelde kosten betreft, heb ik besloten deze voor 100 % te vergoeden, daar ook zij het gevolg van de ernstige ziekte zijn.

De desbetreffende vergoeding zal u worden uitbetaald nadat u daartoe een aanvraag hebt ingediend."

8 Bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 30 juni 1993, heeft de Commissie krachtens artikel 114 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen en het Gerecht verzocht daarover te beslissen zonder op de zaak ten gronde in te gaan.

9 De opmerkingen van verzoeker en van interveniënte over de exceptie van niet-ontvankelijkheid zijn op 6 september 1993 neergelegd ter griffie van het Gerecht.

10 In de procedure betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid concludeert de Commissie dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren, daar het zonder voorwerp is geraakt;

— te beslissen over de kosten naar recht.

11 In zijn opmerkingen over de exceptie van niet-ontvankelijkheid concludeert verzoeker dat het het Gerecht behage:

— de procedure te schorsen of een termijn te stellen waarbinnen de Commissie dient mee te delen, of zij bereid is de interessen en de proceskosten te betalen.

12 Interveniënte concludeert dat het het Gerecht behage:

— de zaak niet af te doen met een niet-ontvankelijkverklaring.

13 Ingevolge artikel 114, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering geschiedt de verdere behandeling van het incident mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist. Het Gerecht acht zich in casu door de processtukken voldoende geïnformeerd, zodat een mondelinge behandeling niet behoeft plaats te vinden.

Het ontbreken van een voorwerp van het geding

Argumenten van partijen

14 Daar met het besluit van 16 juli 1993 verzoekers aanspraken zijn erkend, meent de Commissie, dat hij geen procesbelang meer heeft en dat het beroep derhalve zonder voorwerp is geraakt. Zij meent immers, dat het begrip procesbelang betrekking heeft op het belang dat de verzoeker heeft bij het in rechte betwisten van een hem bezwarende handeling van de administratie.

15 Verzoeker betoogt dat hij, toen hij het beroep instelde, een persoonlijk, bestaand en actueel belang had, en dat de ontvankelijkheid van een beroep slechts kan worden beoordeeld ten opzichte van de dag toen het werd ingesteld. Het besluit van 16 juli 1993 geeft hem slechts gedeeltelijk voldoening, daar het bepaalt: „De desbetreffende vergoeding zal u worden uitbetaald nadat u daartoe een aanvraag hebt ingediend." Het tot aanstelling bevoegd gezag lijkt daarmee vergoeding uit te sluiten van de tandheelkundige kosten vanaf de dag dat zij zijn gemaakt. Bovendien vermeldt de Commissie in het besluit noch in de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, dat zij bereid is de proceskosten te vergoeden die hij heeft moeten maken. Verzoeker verklaart dat hij slechts afstand van instantie wil doen indien de Commissie bereid is 8 % rente te betalen over de tandheelkundige kosten vanaf de dag waarop verzoeker ze heeft voldaan, en de proceskosten voor haar rekening neemt.

16 Interveniënte ondersteunt de conclusies van verzoeker, en met name zijn verzoek om de zaak niet met een niet-ontvankelijkverklaring af te doen.

Beoordeling door het Gerecht

17 Voor de vergoeding van de kosten voor bepaalde tandprothesen en orthodontische behandeling voorziet de regeling in een procedure in twee fasen (punt VI van bijlage I). Volgens artikel 11, lid 1, van de Regeling moet de ambtenaar het

afwikkelingsbureau eerst verzoeken om voorafgaande goedkeuring en een prijsopgave indienen. Wanneer de goedkeuring wordt gegeven, moet de ambtenaar vervolgens overeenkomstig artikel 11, lid 2, van de Regeling een aanvraag om vergoeding van de gemaakte kosten indienen, die vergezeld moet gaan van originele bewijsstukken.

18 In casu is het Gerecht van oordeel, dat de prijsopgave die verzoeker op 13 januari 1993 heeft ingediend, een verzoek om voorafgaande goedkeuring is als bedoeld in artikel 11, lid 1, van de Regeling, en dat het bestreden besluit derhalve een antwoord was op dat verzoek. Het besluit van 16 juli 1993, waarbij toestemming wordt gegeven om alle in de prijsopgave van 13 januari 1993 vermelde tandheelkundige kosten zonder uitzondering voor 100 % te vergoeden, is in de plaats gekomen van het bestreden besluit.

19 Wanneer het besluit waartegen wordt opgekomen, is vervangen door een nieuw besluit dat de verzoeker volledige voldoening geeft, moet het geding volgens de rechtspraak van het Hof worden geacht zonder voorwerp te zijn geraakt. De zaak dient dan zonder beslissing te worden afgedaan (zie bij voorbeeld beschikking Gerecht van 9 juni 1992, zaak T-81/91, Feltz, Jurispr. 1992, blz. II-1827, en arrest Gerecht van 18 september 1992, zaak T-28/90, Asia Motor France, Jurispr. 1992, blz. II-2285).

20 Verzoeker kan niet stellen, dat het besluit van 16 juli 1993 hem slechts gedeeltelijk voldoening geeft omdat de vergoeding hem slechts na een daartoe strekkend verzoek zal worden uitbetaald. Artikel 11, lid 1, sub c, bepaalt immers, dat om vergoeding te krijgen van de kosten van prestaties waarvoor voorafgaande goedkeuring is vereist, de ambtenaar die die goedkeuring heeft gekregen, nog een aanvraag om vergoeding moet indienen. De prijsopgave die verzoeker op 13 januari 1993 heeft ingediend, is een verzoek om voorafgaande goedkeuring. Het besluit van 16 juli 1993 verleende de gevraagde voorafgaande goedkeuring en gaf verzoeker dus volledige voldoening.

21 Dat het besluit van 16 juli 1993 niet voorziet in toekenning van interessen aan verzoeker, kan niet tot gevolg hebben dat het beroep een voorwerp behoudt, daar het beroep enkel strekt tot nietigverklaring van het bestreden besluit en niet tot vergoeding van schade die de Commissie verzoeker door het bestreden besluit zou hebben toegebracht.

22 Gelet op een en ander is het Gerecht van oordeel, dat het beroep, dat is ingediend na de voorafgaand administratieve procedure en vóór de vaststelling van het besluit waarbij verzoekers aanspraken werden erkend, ontvankelijk was toen het werd ingediend, maar dat het geding door het besluit van 16 juli 1993 zonder voorwerp is geraakt. Derhalve moet de zaak zonder beslissing worden afgedaan.

Kosten

23 Wanneer het geding zonder voorwerp is geraakt, beslist het Gerecht volgens artikel 87, lid 6, van het Reglement voor de procesvoering vrijelijk over de kosten.

24 Het Gerecht stelt vast, dat verweerster het besluit van 16 juli 1993, waarbij aan zijn klacht gunstig gevolg werd gegeven, aan verzoeker heeft meegedeeld nadat het onderhavige beroep reeds was ingesteld en de termijn van artikel 90, lid 2, van het Statuut reeds was verstreken. Voorts is de Union syndicale toegelaten tot interventie in het geding bij beschikking van de president van de Vierde kamer van 14 juli 1993, twee dagen vóór de vaststelling van het besluit waarbij verzoekers aanspraken werden erkend.

25 Er moet evenwel rekening worden gehouden met het feit, dat verzoeker geen afstand van instantie heeft gedaan nadat het besluit van 16 juli 1993 hem voldoening had geschonken. Het Gerecht acht het derhalve billijk, de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding, die van interveniënte daaronder begrepen, met uitzondering van de kosten die verzoeker en interveniënte na 16 juli 1993 hebben gemaakt, welke kosten te hunnen laste blijven.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Vierde kamer),

beschikt:

1) Op het beroep behoeft niet te worden beslist.

2) Verweerster wordt verwezen in de kosten van het geding, die van interveniënte daaronder begrepen, met uitzondering van de kosten die verzoeker en interveniënte na 16 juli 1993 hebben gemaakt, welke kosten te hunnen laste blijven.

Luxemburg, 25 oktober 1993.

De griffier

H. Jung

De president van de Vierde kamer

C. P. Briët